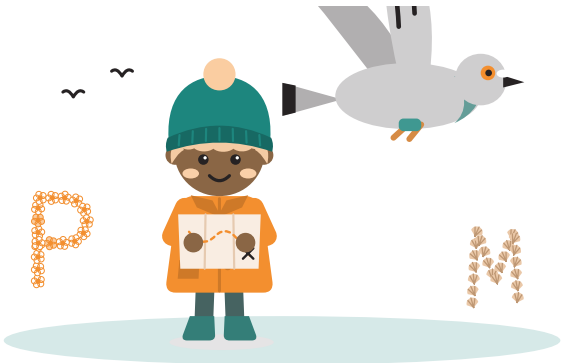
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Pim

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

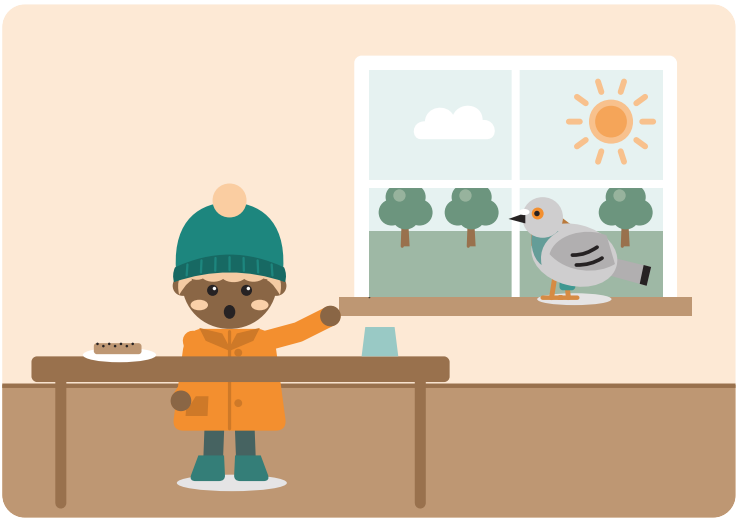

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif aan het raam	4
P	P van Pier	8
I	I van Iepenlaan	14
M	M van Moeras	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Polder	26
L	L van Landtong	31
U	U van Uiterwaarden	36
I	I van Imkerij	41
M	M van Molen	46
	De naam op de kaart	51
	Wie kwam je tegen?	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif aan het raam

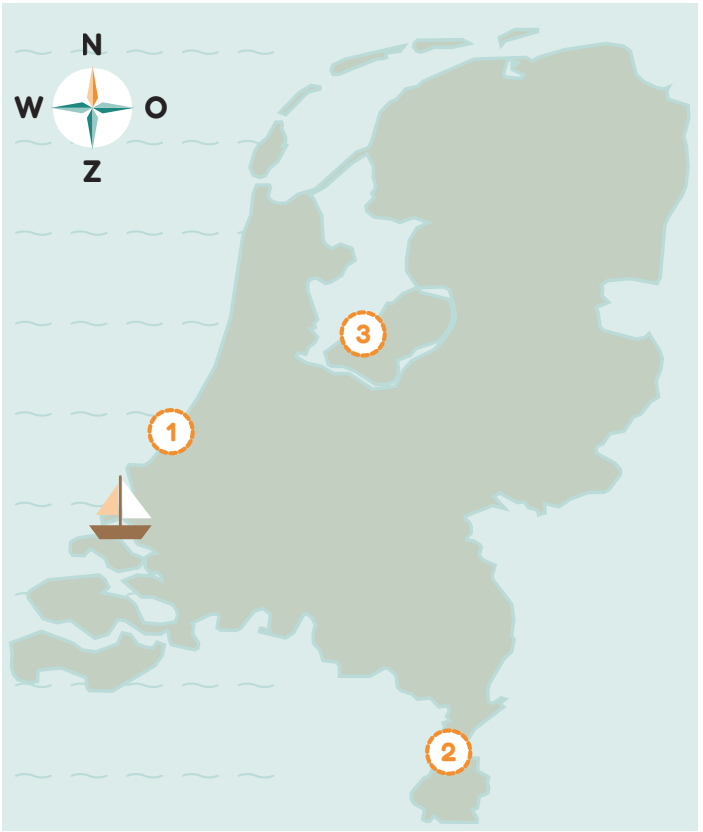
Het was een gewone ochtend. Pim zat aan tafel met een boterham met hagelslag. Toen hoorde hij iets tegen het raam. Tik. Tik-tik. Op de vensterbank stond een duif. Een grijze duif met een glanzend groen nekje en oranje oogjes.

Aan zijn poot zat een klein kokertje. ‘Roekoe,’ zei de duif. ‘Ben jij Pim?’ Pim liet bijna zijn boterham vallen. Een duif die praat! ‘Ja,’ zei Pim. ‘Dat ben ik.’ ‘Gelukkig,’ zei de duif, en hij poetste trots een veertje. ‘Ik ben Pluim. Postduif van de Kaartenmaker.

Ik heb post voor jou.’

De Namenkaart van

PIM

Elk rondje is een verstopplek. Welke letter zou bij rondje 1 liggen?

P van Pier

Ze stonden aan het begin van een lange pier. Een stenen pad liep ver de zee in, met aan het eind een rood lichtje. De golven klotsten tegen de grote stenen. ‘Wij blijven op het pad,’ zei Pluim. ‘Op de natte stenen is het glad. Daar klim je niet op.’

Pim knikte en hield de reling vast.

Tussen de stenen aan de rand scharrelden kleine vogeltjes. Ze waren bont: zwart, wit en roodbruin, net een lappendeken. Hun pootjes waren oranje. ‘Steenlopers,’ zei Pluim. ‘Let maar op wat ze doen.’ Een steenloper zette zijn snavel onder een schelpje en wipte het om.

Floep! Daarna pikte hij snel iets op wat eronder zat. Toen draaide hij een steentje om. En een plukje zeewier. ‘Hij kijkt overal onder!’ zei Pim. ‘Net als ik als ik mijn sok zoek.’ ‘Zo vindt hij zijn eten,’ zei Pluim. ‘Kleine krabbetjes, wormpjes en slakjes die zich onder stenen verstoppen.’

Een golf spatte op. De steenlopers fladderden even op en landden een stukje verder. Ze gingen meteen weer verder met omdraaien. ‘Ze geven nooit op,’ zei Pim. ‘In de winter zie je ze hier veel,’ zei Pluim. ‘In de zomer broeden ze heel ver naar het noorden.’ ‘Nog verder dan jij ooit bent gevlogen?’ ‘Veel verder,’ gaf Pluim toe.

Echt waar!

De steenloper

De steenloper draait met zijn snavel steentjes, schelpen en zeewier om. Zo vindt hij de kleine diertjes die eronder zitten.

Zo groot	21 tot 26 centimeter
Eet graag	strandvlooien, schelpdiertjes, slakjes en garnaaltjes
Zo herken je hem	bont zwart-wit-roodbruin, met korte oranje poten

Raadsel: wie ben ik?

Ik ben bont: zwart, wit en roodbruin, met oranje pootjes. Ik draai steentjes om om eten te vinden. Wie ben ik?

Spieken mag pas na afloop: p. 59.

L van Landtong

‘Op naar de L van Pluim!’ zei Pim. Pluim bloosde onder zijn veren. Eén, twee, drie… woesj! Ze stonden op een landtong: een smal stuk land dat ver het water in stak, als een lange tong.

Aan alle kanten zag je water. Aan het eind stonden een paar oude houten palen. ‘Het lijkt wel of het land zijn tong uitsteekt naar de zee,’ zei Pim. Pluim stak ook zijn tong uit.

Dat lukte niet zo goed met een snavel.

Op de hoogste paal zat een grote zwarte vogel. Hij hield zijn vleugels wijd uit, en hij bewoog niet. Net een vlag. Of een zwarte paraplu. ‘Wat doet hij nou?’ vroeg Pim. ‘Een aalscholver,’ zei Pluim. ‘Hij heeft gedoken naar vis. Nu laat hij zijn vleugels drogen in de zon en de wind.’ ‘Maar hij is toch een watervogel?’ vroeg Pim. ‘Dan wordt hij toch niet nat?’ ‘Zijn veren worden wél nat bij het duiken,’ zei Pluim. ‘Daarom gaat hij daarna zo zitten. Als wasgoed aan de lijn.’

De aalscholver draaide zijn kop. Hij had een haakje aan het puntje van zijn snavel en groene ogen. Toen dook er verderop een tweede aalscholver onder water. Pim wachtte. Hij bleef lang weg. Eindelijk kwam hij boven, met een visje dwars in zijn snavel.

Hup, met de kop naar voren naar binnen. ‘Hij slikt hem in één keer door!’ zei Pim. ‘Zonder kauwen.’ ‘Vogels kauwen niet,’ zei Pluim. ‘Dat zou ik ook niet kunnen.’

